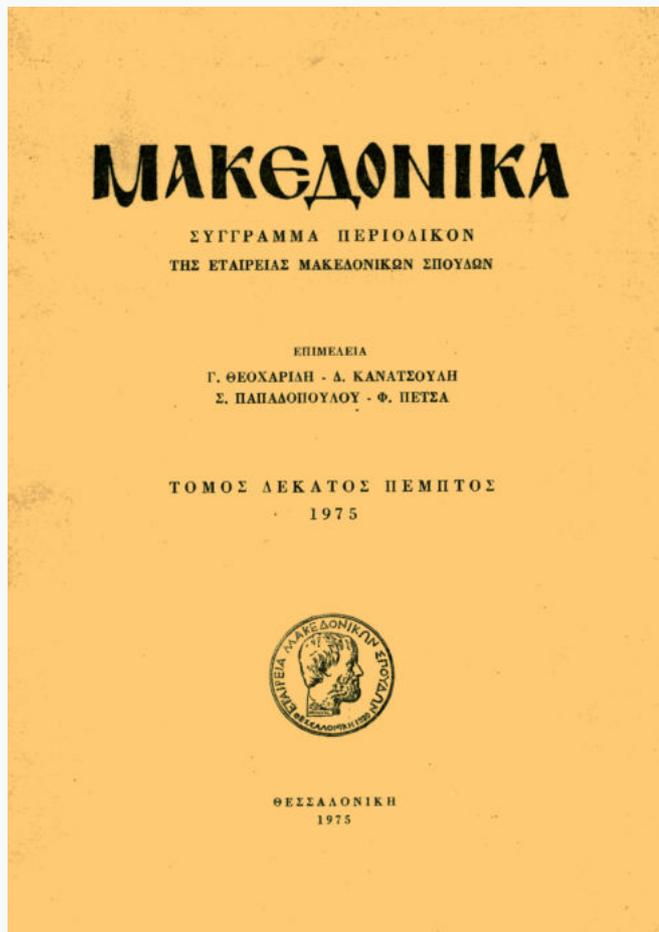

Μακεδονικά

Τόμ. 15, Αρ. 1 (1975)

Η λέξη "άλικο" στην αλληλογραφία των Μακεδόνων εμπόρων (1695-1699)

Γιάννης Τσάρας

doi: [10.12681/makedonika.610](https://doi.org/10.12681/makedonika.610)

Copyright © 2014, Γιάννης Τσάρας

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Τσάρας Γ. (1975). Η λέξη "άλικο" στην αλληλογραφία των Μακεδόνων εμπόρων (1695-1699). *Μακεδονικά*, 15(1), 147-159. <https://doi.org/10.12681/makedonika.610>

Η ΛΕΞΗ «ΑΛΙΚΟ» ΣΤΗΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΩΝ ΜΑΚΕΔΟΝΩΝ ΕΜΠΟΡΩΝ (1695-1699)

1. Όσοι κατάγιναν με τις γυναίκες φορεσιές της Βόρειας Ελλάδας και τις περιέγραψαν, εκείνο που τους έκανε εντύπωση και στάθηκαν μπροστά του και το κοίταξαν προσεκτικά είναι πως όλες γύρω-γύρω τις άκρες τους τις έχουν γαρνιρισμένες με τσόχινες ή βαμβακερές ταινίες ή με σειρήνια (γαϊτάνια) μάλλινα σε κόκκινη απόχρωση του *άλικου*¹.

Στη Δυτική Μακεδονία μάλιστα, πρὸ πάντων σὰ βουνίσια της χωριά, ένα ἀπὸ τὰ πιὸ ἀγαπημένα χρώματα τῶν γυναικῶν ὡς τὸ τέλος τοῦ μεσοπόλεμου (1939) ἦταν τὸ *άλικο*². Στὰ σπίτια τὸ πιὸ ἐπίσημο δωμάτιο ἦταν ντυμένο σχεδὸν στὰ *άλικα*: στρωσίδια, βελέντζες, προσκέφαλα κ.λ. τὰ περισσότερα ἦταν ἢ μὲ κάμπο ἢ μὲ γαρνιτούρα *άλικη*. Τὰ προικιὰ τῶν κοριτσιῶν τὸ ἴδιο. Στὴ γέννηση καὶ στὸ γάμο, στὶς γιορτές, στὰ πανηγύρια, στὰ ταξίδια, παντοῦ τὸ κόκκινο *άλικο* πρόβαλε τὴ χαρούμενη ὄψη του. Δὲν ὑπῆρχε πλεχτὸ ἢ ὑφαντὸ, ποὺ νὰ μὴ σπάσουν τὴν μονοτονία του ἢ νὰ μὴ τονίσουν τὸ χρώμα του δίχως τὸ *άλικο*. Τὸ χτυπητὸ, τὸ ἀνοιχτὸ, τὸ φλογατὸ κόκκινο ἢ τὸ κόκκινο τῆς φωτιᾶς, ὅπως τὸ ἔλεγαν ἀλλιῶς, κυριαρχοῦσε παντοῦ. Ἡ *άλικη* κλωστή δὲν ἔλειπε ἀπὸ πουθενά³. Μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς πὼς ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ 17ου αἰῶνα ποὺ διαδόθηκαν τὰ *άλικα* ὑφάσματα στὴ Βόρεια Ἑλλάδα, τὸ *άλικο* στὴ Δυτικὴ Μακεδονία ἐγινε τὸ ἐθνικὸ τοπικὸ χρώμα. Τὸ παραμέρισε ἀπὸ τὴ σπιτικὴ χειροτεχνία καὶ τὴν παραδοσιακὴ λαϊκὴ ζωὴ μόνο ἢ βαθύτατη κοινωνικοοικονομικὴ ἀλλαγὴ ποὺ ἐγινε μέσα στὸ διά-

1. Ἐ. Κ α ρ α σ τ α μ ἄ τ η, Ἐθνικὲς φορεσιές στὸ Βορειοελλαδικὸ χῶρο, Α' Συμπόσιον Λογογραφίας τοῦ Βορειοελλαδικοῦ χώρου, Πρακτικὰ ἐκδ. ΙΜΧΑ, Θεσσαλονίκη 1975, σ. 129.

2. Τὸ *άλικο* ἢ κάποια ἀπόχρωσή του θὰ εἶχε ὑπόψη του ὁ Γάλλος Πρόξενος Felix Beaujour στὴ Θεσσαλονικὴ (1787-1797), ὅταν μιλοῦσε γιὰ *rouge du Levant* καὶ *rouge d'Andrinople*. (βλ. F e l i x - B e a u j o u r, Tableau du commerce de la Grèce, Paris 1800, τ. 1, σ. 261. Τὸ βιβλίο αὐτὸ τοῦ B e a u j o u r τὸ ἔχει μεταφράσει τελευταία στὰ ἑλληνικὰ ἡ Ἐ. Γ α ρ ῖ δ η μὲ εἰσαγωγὴ, ἐπιμέλεια καὶ σχολιασμὸ τοῦ Τ ἄ σ ο υ Β ο υ ρ ν ᾶ, Ἀθήνα 1974).

3. Ἡ γλώσσα μας γιὰ τὸ κόκκινο καὶ τὴν κάθε ἀπόχρωσή του, ἀκόμα καὶ γιὰ τὴν πιὸ ἀπαλὴ, ἔχει καὶ τὴν ἀντίστοιχη λέξη της. Βασικὸ χόρτο ὡστόσο γιὰ τὸ βῆμιό του ὁ Λαὸς μας μεταχειρίζεται τὸ *ριζάρι*, *ἀλιζάρι*, *λιζάρι*, τὸ ἀρχαῖο *ερυθρόδανον* (*rubia*), ποὺ ἦταν καὶ ἄγριο καὶ ἡμερο (καλλιεργημένο). (βλ. καὶ Κ υ ρ . Σ ι μ ὄ π ο υ λ ο υ, Ξένοι ταξιδῶτες στὴν Ἑλλάδα, τ. Β', Ἀθήνα 1973, σ. 703, σημ. 2, σ. 704, σημ. 1-3).

σημα του Β' Παγκοσμίου Πολέμου και η σύγχρονη βιομηχανία που πάει να σβήση όχι μόνον το εθνικό χρώμα αλλά και την εθνική συνείδηση των Λαών.

Ἐσφόρο σημασία ἔχει ἐδῶ πὼς δὲν ὑπῆρξε φανέρωμα τοῦ ὑλικοῦ ἢ τοῦ πνευματικοῦ πολιτισμοῦ τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας, πού νά μὴν ἔχη ζημωθῆ καὶ νά μὴν ἔχη γίνεи τὸ ἓνα μετὰ τὴ ζωὴ του τὸ ἄλλο χρῶμα σὰν ὄργανο τῆς στοιχείο. Γι' αὐτὸ καὶ δὲ μπορεῖ παρὰ τὸ ἄλλο χρῶμα νά πιάνη μιὰ πολὺ σημαντικὴ σελίδα στὴ λαογραφία του τῶν χρόνων τῆς Τουρκοκρατίας¹.

2. Γιὰ τὴν ἔτυμολογία τῆς λέξεως ἄλλοιο ἢ Μεγάλῃ Ἑλληνικῇ Ἑγκυκλοπαιδεῖα τοῦ Δρανδάκη², τὸ Ἱστορικὸ Λεξικὸ τῆς Νέας Ἑλληνικῆς Γλώσσας τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν³, τὸ Λεξικὸ τῆς Νέας Ἑλληνικῆς Γλώσσας τῆς ἐφημερίδας «Πρωΐας»⁴ καὶ τὸ Ἑτυμολογικὸ Λεξικὸ τοῦ Ἀνδριώτη⁵ δέχονται πὼς παράγεται ἀπὸ τὴν τούρκικη λέξη *al-* πού σημαίνει β α θ ὶ ς κ ὀ κ κ ι ν ο ς καὶ ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ παραγωγικὴ κατάληξη - ι κ ο (ς). Τὰ λεξικά τῆς Νεοελληνικῆς Γλώσσας δὲ μιλοῦν γιὰ τὴν ἔτυμολογία της, μὰ μόνον γιὰ τὸ νόημά της⁶.

Ἄλλὰ γιὰ τὸ νόημά της δὲ συμφωνοῦν μεταξύ τους. Ἔτσι τὸ Ἑγκυκλοπαιδικὸ Λεξικὸ τοῦ Ἐλευθερουδάκη ἐξηγεῖ τὸ ἄλλοιο μετὰ τὸ φοινικίος, ἀνοικτός ἐρυθρός⁷. Ἡ Μεγάλῃ Ἑλληνικῇ Ἑγκυκλοπαιδεῖα τοῦ Δρανδάκη μετὰ τὸ «κατ' ἐξοχὴν κόκκινο χρῶμα, τὸ ὅποῖον δ ὕ ν α τ α ι ν ἄ ἔ χ η ἄ σ θ ε ν ε ἱ ς τ ι ν α ς ἄ π ο χ ρ ὴ σ ε ι ς, τὸ ἄ λ ι κ ο τ ῆ ς φ ω τ ι ᾶ ς, τὸ ἐντελὸς ἄ λ ι κ ο ν, Β. Φάβης». Τὸ Λεξικὸ τῆς «Πρωΐας» τὸ ἐξηγεῖ μετὰ τὸ ἐ ρ υ -

1. Ἐδῶ βρῖσκει, νομίζω, ἀπάντησι καὶ ἡ ἀπορία τῆς Ἐλ. Κ α ρ α σ τ α μ ᾶ τ η, ἂν ἡ συνήθεια τῶν γυναικῶν τῆς Βόρειας Ἑλλάδας νά προσθέτουν κόκκινη ταινία στὶς ἄκρες τῶν φορεμάτων τους εἶναι ἔθιμο ἑλληνικὸ ἀπὸ τὰ χρόνια τῆς Τουρκοκρατίας ἢ τῆς βυζαντινῆς ἐποχῆς, ἢ ἀκόμα ἀρχαιότερη (Κ α ρ α σ τ α μ ᾶ τ η, Ἑλληνικὲς φορεσιές, σ. 129).

2. Μεγάλῃ Ἑλληνικῇ Ἑγκυκλοπαιδεῖα Π. Δ ρ α ν δ ᾶ κ η, Ἀθήνα 1927.

3. Ἱστορικὸν Λεξικὸν τῆς Νέας Ἑλληνικῆς (Ἀ κ α δ η μ ῖ α ς Ἀ θ η ν ῶ ν), τ. Α', Ἀθήνα 1933. Τὸ ἴδιο σφάλμα ξανακάνει, ὅταν πᾶν νά ἔτυμολογήσῃ καὶ τὴ λέξη *ἀλένιος*. Γιὰ τὴ διάδοσι τῆς λέξεως *ἀλλοιο* στὶς ἑλληνικὲς χώρες γράφει: «πολλαχῶ».

4. Λεξικὸν τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας (συνταχθέν ὑπὸ Ἐπιτροπῆς φιλολόγων καὶ ἐπιστημόνων ἐπιμελεία Γ ε ω ρ γ. Ζ ε υ γ ῶ λ η), ἐκδ. ἐφημερίδας «Πρωΐα», Ἀθήνα 1933.

5. Ν. Ἀ ν δ ρ ι ῶ τ η, Ἑτυμολογικὸ Λεξικὸ τῆς Κοινῆς Νεοελληνικῆς, Β' ἐκδοσι, Θεσσαλονικὴ 1967.

6. Τὴ λέξη *ἀλλοιο* δὲν τὴ βρῖσκουμε στὰ εἰδικὰ βυζαντινὰ Λεξικά τῶν D u C a n g e, S o p h o c l e s, Κ ρ ι α ρ ᾶ, οὔτε στὰ ἱστορικὰ κείμενα τῶν Δ ο ὕ κ α, Χ α λ κ ο κ ο ν δ ὶ λ η, Κ ρ ι τ ὶ β ο ὕ λ ο υ, Φ ρ α ν τ ζ ῆ ἢ σὲ ἄλλα κείμενα τῆς ἐποχῆς τῶν τελευταίων Παλαιολόγων, οὔτε καὶ στὰ νεοελληνικὰ κείμενα τῶν δύο πρώτων αἰῶνων τῆς Τουρκοκρατίας· δὲν τὴ βρῖσκουμε οὔτε καὶ στοῦ Κ ο υ μ α ν ο ὕ δ η τὴ Συναγωγὴ νέων λέξεων πού τυπώθηκε μόλις στὰ 1900 (Βλ. Σ τ. Κ ο υ μ α ν ο ὕ δ η, Συναγωγὴ νέων λέξεων, τ. 1, Ἀθήναι 1900).

7. Ἐλευθερουδάκη, Ἑγκυκλοπαιδικὸν Λεξικὸν, τ. 1, Ἀθήνα 1927.

θ ρ ό ς, κ ό κ κ ι ν ο ς. Τό Μεγάλο Λεξικό τοῦ Δημητράκου δέχεται καί αὐτό τήν ἴδια ἐξηγήσι: ἐ ρ υ θ ρ ό ς, κ ό κ κ ι ν ο ς¹. Τό Ἱστορικό Λεξικό τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας τῆς Ἀκαδημίας γράφει: «1) ὁ ἔ χ ω ν ζ ω η ρ ό ν ἐ ρ υ θ ρ ό ν χ ρ ῶ μα, βαθύς ἐ ρ υ θ ρ ό ς, κατακόκκινος· 2) ὁ ἔχων ἐ ρ υ θ ρ ό (ἀνοικτόν) χ ρ ῶ μα, ὑ π ἐ ρ υ θ ρ ο ς». Ὁ Ἀνδριώτης τέλος στό Ἑτυμολογικό του Λεξικό τό ἐξηγεῖ μέ τό «ἀλικος βαθυκόκκινος»².

3. Πρῖν προχωρήσουμε ὁμως στήν ἐτυμολογική ἐρμηνεία τῆς λέξης, μπαίνει τό ἐρώτημα: ἡ λέξη *ἄλιχο* εἶναι ἐλληνική, γιά νά μπορέσουμε νά τή μελετήσουμε μέ τή βοήθεια τῶν νόμων τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας; Μόνο τό *-ικο* πού ἔχει στό τέλος τῆς δέν πρέπει νά μᾶς παραπλανήσῃ πώς πρόκειται γιά τή γνωστή μας ἐλληνική παραγωγική κατάληξη. Στή γλώσσα μας δέν ἔχουμε καμιά ἄλλη λέξη, πού νά φανερώνη χ ρ ῶ μα καί νά τελειώνη σέ *-ικο*³. Εἶναι περίεργο κιόλας πώς, ἐνῶ ἔχουμε πάρει ἀπό τοὺς Γάλλους τόσα χ ρ ῶ ματα μέ τίς λέξεις τους οὔτε μιὰ λέξη τους δέν τελειώνει σέ *-ικο*. Πώς γίνεται ὁμως νά ἔχουμε στήν γλώσσα μας μόνο μιὰ λέξη, πού νά φανερώνη χ ρ ῶ μα καί νά τελειώνη σέ *-ικο* κι αὐτή νάναί τούρκικη; Ἡ δυσκολία λοιπὸν νά ἐτυμολογήσουμε τή λέξη *ἄλιχο* βρίσκεται στό γεγονός πώς οὔτε σάν ριζική οὔτε σάν παράγωγη μποροῦμε νά τήν ἐρμηνέσουμε. Γι' αὐτό καί εἴμαστε ἀναγκασμένοι νά τήν ξεστρατίσουμε ἀπό τή γλωσσολογία καί νά τή βάλουμε στό ἱστορικό τῆς κανάλι, στήν ἐποχὴ δηλαδή πού τή συναντοῦμε γιά πρώτη φορά σέ κείμενα νεοελληνικά.

4. Στό βιβλίο τοῦ Μέρτζιου «Μνημεῖα Μακεδονικῆς Ἱστορίας» ὑπάρχει καί ἓνα κεφάλαιο μέ τὸν τίτλο «Ἐμπορική ἀλληλογραφία ἐκ Μακεδονίας (1695-1699)»⁴. Στό κεφάλαιο αὐτό ὁ Μέρτζιος δημοσίεψε 93 ἐμπορικῆς ἐπιστολές, εἴτε ὀλόκληρες εἴτε ἀποσπάσματά τους, Μακεδόνων ἐμπόρων, πού

1. Δ. Δ η μ η τ ρ ά κ ο υ, *Μέγα Λεξικόν τῆς ὅλης Ἑλληνικῆς Γλώσσης*, τ. 1, Ἀθήνα 1933.

2. Ἡ πρώτη καί μεγαλύτερη δυσκολία πού συναντᾷ ὁ μελετητῆς τῆς νεοελληνικῆς ἱστορίας εἶναι πώς τοῦ λείπει ἓνα συστηματικό Λεξικό τῆς Νεοελληνικῆς Γλώσσας. Τό Κράτος οὔτε μέ τῆς Ἀκαδημίας του ἢ τῶν ἄλλων Κρατικῶν πνευματικῶν Κέντρων ἢ τῶν ἀνάλογων πνευματικῶν του σωματείων καί ἰδρυμάτων τήν καθοδήγησι φρόντισε νά ἐκδώσῃ σ' ἓνα σύστημα ὀλοκληρωμένο (*corpus*) ὅλα τὰ νεοελληνικά κείμενα ἀπό τήν ἀίωση τῆς Κωνσταντινούπολης τοῦ 1453 ὡς τὰ σήμερα, γιά νά μπορέσουμε νά ἔχουμε στή συνέχεια κι ἓνα ἀνάλογο Λεξικό τῆς Νεοελληνικῆς Γλώσσας. Λεξικά τῆς Νεοελληνικῆς ἔχουμε ἀρκετά, μά ὅλα τους εἶναι ἔργα ἐμπορικά, πού τὰ ἔχουν συντάξῃ διάφορα άτομα καί ὄχι ἐπιτελεῖα διὰλεγμένα. Γιαυτό καί λείπει ἀπό τοὺς συγγραφεῖς τους τό αἶσθημα τῆς κοινωνικῆς εὐθύνης, ὅπως βεβαιώνουν τὰ παραδείγματά τους. Φτάνει νά ρίξῃ κανεῖς μιὰ ματιὰ στά λήμματα τῆς βυζαντινῆς καί τῆς νεοελληνικῆς τοῦ Μεγάλου Λεξικοῦ τοῦ Δ η μ η τ ρ ά κ ο υ: βλέπε λόγου χάρι: ἀγίοδουλοι, ἀγιοκοίμητος, εὐαγγέλιο(ν) κ.ἄ.

3. Βλέπε πρόχειρα, Ν ε ο ε λ λ η ν ι κ ῆ Γ ρ α μ μ α τ ι κ ῆ (τῆς Δημοτικῆς), ΟΕΣΒ, Ἀθήνα 1941, σ. 97, § 214.

4. Κ. Μ έ ρ τ ζ ι ο υ, *Μνημεῖα Μακεδονικῆς Ἱστορίας*, Θεσσαλονίκη 1947, σ. 209-255.

τίς στέλνουν στὸν ἐμπορικό τους ἀντιπρόσωπο στὴ Βενετία. Ἐνάμεσα στὶς ἐπιστολὲς αὐτὲς εἶναι καὶ μιὰ μὲ ἡμερομηνία 12 Ἰουλίου τοῦ 1696, πού τὴ στέλνει ἀπὸ τὴν Ὁρχίδα ὁ ἔμπορος Νικόλαος Δέδου. Μὲ τὴν ἐπιστολὴ αὐτὴ ὁ Δέδου παραγγέλλει στὸν ἐμπορικό του ἀντιπρόσωπο στὴ Βενετία νὰ τοῦ στείλῃ διάφορα ἐμπορεύματα. Κοντὰ στὰ ἄλλα πού τοῦ γράφει εἶναι καὶ τοῦτο: «στῆλε μου ἀπὸ τὴν φάπρικα τὸ ἄλικο: ράζο φιστηκὶν πράτζα 100...»¹.

Ἐκτὸς τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς ὁ Μέρτζιος δημοσίεψε μόνον περιλήψη ἢ ἀποσπάσματα τῆς. Τὸ χωρίο αὐτὸ τὸ ἔδωσε ἔτσι: «στειλὲ μου ἀπὸ τὴν «φάμπρικα» τὸ ἄλικο ράζο μπράτζα 200...». Τὴν ἴδια ἐπιστολὴ ὀλάκερη τὴ δημοσίεψε ἀργότερα ὁ Ἰωακείμ Μαρτινιανός. Ὁ Μαρτινιανός τὸ χωρίο αὐτὸ τὸ διάβασε: «στῆλε μου ἀπὸ τὴν φάμπρικα τοῦ Ἄλικου ράζο φιστηκὸν πράτζα 200...»².

Στὸ χωρίο αὐτὸ ὁ Μέρτζιος τὴ λέξη *φάπρικα* τοῦ Δέδου τὴ γράφει *φάμπρικα* καὶ τὴ βάζει μέσα σὲ εἰσαγωγικά. Τὴ λέξη *ἄλικο* τὴ γράφει μὲ δασεία καὶ τὴν παίρνει γιὰ ἐπιθετικό προσδιορισμὸ στὸ *ράζο*. Ἀλλὰ στὸ κείμενο τοῦ Δέδου ὕστερα ἀπὸ τὴν λέξη *ράζο* ἀκολουθεῖ ἡ λέξη *φιστηκὶν* καὶ αὐτὴ εἶναι ἴσια ἴσια πού δείχνει τὸ χρῶμα τοῦ ράζο. Ὁ Μέρτζιος ὅμως δὲν τὸ πρόσεξε αὐτὸ καὶ ἐπειδὴ νόμισε πὼς εἶχε τὴ φράση τὸ *ἄλικο ράζο φιστηκὶν* καὶ δὲ μπόρεσε νὰ βγάλῃ νόημα, ἀναγκάστηκε νὰ παραλείψῃ τὸ *φιστηκὶν*. Μὰ καὶ πάλι ὅποιος διαβάσει τὴ φράση ἔτσι, ὅπως τὴν ἔγραψε ὁ Μέρτζιος, ἀναρωτιέται ἀμέσως: γιὰ ποῖο *ἄλικο ράζο* πρόκειται; Γιατί ὁ Δέδου δὲ μίλησε γιὰ κάτι τέτοιο παραπάνω. Δὲ μπορούμε λοιπὸν νὰ σχετίσουμε τὸ *ἄλικο* μὲ τὸ *ράζο*. Ὁ Μαρτινιανός ὡστόσο, Βορειοελλαδίτης κι αὐτός, μὰ λόγιος, ἔγραψε τὸ *ἄλικο* μὲ κεφαλαῖο Α (ἄλφα) καὶ σὲ πτώση γενικὴ τοῦ *Ἄλικου* σάν νὰ ἦτανε λέξη ἐλληνικὴ καὶ φύλαξε καὶ τὸν τόνο του στὴν προπαρὰλῃγουσα. Μὰ, ἐνῶ εἶχε ὑπόψη του τὴν ιδιόχειρη ἐπιστολὴ τοῦ Δέδου, διάβασε ὡστόσο *φιστηκὸν*, ἀντὶ *φιστηκὶν*.

Ὅμως, ὅπως κι ἂν εἶναι, τὸ χωρίο αὐτὸ ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴ τοῦ Δέδου δίνει τὴν πιὸ ὑπεύθυνη ἀπάντηση στὴν ἀπορία μας γιὰ τὴν ἐτυμολογία τῆς λέξεως *Ἄλικο*.

α) Ἐὰν ἀναλύσουμε τὸ χωρίο ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴ φράση: *ἀπὸ τὴν φάπρικα τὸ Ἄλικο*. Ἐδῶ φαίνεται ἀμέσως πὼς τὸ *ἄλικο* σχετίζεται μὲ τὸ *φάπρικα*, ἀλλὰ ἡ σχέση τους φαίνεται καθαρότερα, ἂν βάλουμε τὸ *ἄλικο* σὲ πτώση γενικὴ καὶ μὲ κεφαλαῖο τὸ Α (ἄλφα) τοῦ *Ἄλικου*, πού νὰ δείχνῃ τὸν ἰδιοχτήτη τῆς φάπρικας. Τὸ τοῦ *Ἄλικου* δηλαδὴ εἶναι γενικὴ χητικὴ στὸ *φάμ-*

1. Μέρτζιου, Μνημεῖα, σ. 214, ἐπιστ. 9.

2. Ἰ. Μαρτινιανοῦ, Ἡ Μοσχόπολις (1330-1930), Θεσσαλονίκη 1957, σ. 102, σημ. 1. Ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ τοῦ Δέδου, ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ὁ Μέρτζιος, ὑπάρχει στὰ *Documenti Greci No 314* τοῦ Κρατικοῦ Ἀρχείου τῆς Βενετίας (Μέρτζιου, Μνημεῖα, σ. 209).

πρικια. Γιατί αὐτή εἶναι ἡ σωστή σχέση *φάμπρικας* καί *Ἄλικο*. Ἄλλά ὁ Δέδου ἀπό ὑπερβολή καθαρολογίας (*excès de pureté*) προτίμησε τὴν ὀνομαστική ἀπὸ τὴ γενική¹. Τὸ γλωσσικὸ αὐτὸ φαινόμενο εἶναι τῶν Βόρειων Ἑλληνικῶν Ἰδιωμάτων καὶ ὁ Δέδου σὺν Βορειοελλαδίτης νόμισε πὼς ἂν ἔγραφε τὸ *Ἄλικο* (ὀνομαστική) ἀντὶ τοῦ *Ἄλικου* (γενική) θὰ ἔκαμνε τὴ φράση του πρὸ λόγια. Ἴσως ὅμως σ' αὐτὸ νὰ τὸν παράσυρε καὶ τὸ τελικὸ ο (μικρὸ) τῆς λέξης *Alico*. Ὅπως κι ἂν τὸ πάρουμε ὥστόσο τὸ *Ἄλικο* σχετίζεται μὲ τὸ *φάμπρικια*. Γι' αὐτὸ καὶ τὴ λέξη *ράζο* εἴμαστε ἀναγκασμένοι τώρα νὰ τὴ σχετίσουμε μόνον μὲ τὴν λέξη *φιστηκί* ποὺ ἀκολουθεῖ.

β) Ὁ Δέδου, ὅπως βεβαιώνουν οἱ ἐπιστολές του ποὺ δημοσίεψε ὁ Μέρτζιος, στὶς παραγγελιές του, κοντὰ στὰ ἄλλα ποὺ ζητάει γιὰ τὰ ἐμπορεύματά του, ὀρίζει καὶ τὴ *φάμπρικια* ἢ τὸ *μ α γ α ζ ι ἀ π'* ὅπου θέλει νὰ τοῦ τὰ ἀγοράση ὁ ἐμπορικὸς τὸ ἀντιπρόσωπος. Ἐτσι στήν ἴδια ἐπιστολῇ τῆς 12 Ἰουλίου τοῦ 1696 γράφει: «στήλε μου ἓνα πανὶ σότο πράσινο καὶ σότο σκαρλάτο καὶ τὰ δύο νὰ εἶναι ἀπὸ τὸν Πέτρο Νέγρη». Μὲ ἄλλη του ἐπιστολῇ ἀπὸ τὸ Διρράχι τῆς 25 Ἰουνίου τοῦ 1696 ὁ Δέδου παραγγέλλει: «στήλε μου...καὶ 36 ἀτλάζια κρεμεζίν ἀπὸ τὸν Φουντάνω»². Τὸ ἴδιο καὶ πάλι μὲ τὴν ἴδια ἐπιστολῇ τῆς 12 Ἰουλίου 1696 παραγγέλλει: «...στήλε μου ἀπὸ τὴ *φάμπρικια* τὸ *άλικο*...»³. Τὸ *Alico* αὐτὸ δηλαδὴ δὲν εἶναι παρὰ τὸ ὄνομα, ἢ φῖρμα τῆς *φάμπρικας* ἀπ' ὅπου ἤθελε νὰ τοῦ ἀγοράση ὁ ἐμπορικὸς τὸ ἀντιπρόσωπος τὰ 100 μπράτσα *ράζο* φιστικί.

Ἄλλά καὶ ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ χωρίου ἂν ἀρχίσουμε τὴν ἀνάλυσή του,

1. Εἰδικὰ γιὰ τὸ φαινόμενο τῆς ἀντικώφωσης στὴ Δυτικὴ Μακεδονία ἔχει γράψει ὁ Μάνεσης (βλ. Σ τ. Μά ν ε σ η, Ἀντικαφωτικά φαινόμενα βορείων ἰδιωμάτων. Ἀνάτυπο ἀπὸ τὸ Λεξικογραφικὸ Δελτίο τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, τ. ΙΑ' (1966-1967), σ. 40-49. Ἡ σελίδωση 1-69 δὲν ξέρω ποιά σχέση παρουσιάζει μὲ τὶς σελίδες τοῦ Δελτίου). Ὁ Μά ν ε σ ης μελέτησε βέβαια σοβαρὰ τὸ πρόβλημα, ὅπως δείχνει ἡ ἐξαντλητικὴ βιβλιογραφία του, σὲ παραδείγματα ὅμως ποὺ δὲν ἄκουσε καλά. Δὲ μπορεῖ λόγου χάρι νὰ ἄκουσε *τελεγραφήσω* (σ. 23, σημ. 2), οὔτε *φελέττο* (σ. 23, σημ. 3), οὔτε καὶ τόσα ἄλλα παραδείγματα λαθεμένα ποὺ μεταχειρίζεται. Ἡ Λαογραφία, ὅπως ξέρουμε, σ' ὅποιο παρακάδι τῆς κι ἂν τὴν πάρουμε, δὲν ἔχει σχέση οὔτε μὲ τὸ Γραφεῖο οὔτε μὲ τὰ ἐπίσημα πρόσωπα τῶν χωριῶν (Πρόεδρος ἢ Γραμματέας τῆς Κοινότητος, παπάς, ἀγοροφύλακας, Τ.Ε.Α., παλιὸς χοροφύλακας ἐγκαταστημένος ἀπὸ ἄλλο χωριό), μὰ μόνον μὲ τὸν ἴδιο τὸ Λαὸ ποὺ θὰ τὸν πλησιάσεις καὶ θὰ τὸν ζήσης ἀπὸ κοντὰ σὲ ὅλα τὰ φαινόμενα τῆς ζωῆς του. Γιὰ τὸ φαινόμενο ποὺ μὲν ἐνδιαφέρει ἐδῶ, θὰ φέρω μερικὰ παραδείγματα ἀπὸ τὸ βιβλίο τοῦ Φ. Παναγιόκοῦ, Λαογραφία Δυτικῆς Μακεδονίας, τ. Α', Θεσσαλονίκη 1962; ἀπὸ καθόταν ἀντὶ ἀπὸ καθόταν (σ. 193, τραγ. 4), Βουκορέστι ἀντὶ Μπουκοῦρέστι (σ. 193, τραγ. 7), ἀπὸ μαγεύει ἀντὶ ἀπὸ μαγεύει (σ. 261, τραγ. 243) κ.ἄ.π. Θυμᾶμαι ἐπίσης συμφοιτητῇ μου Δυτικομακεδόνου ποὺ τὸ κοῦτὶ τὸ ἔλεγε κοτὶ. Καὶ ὁ Δέδου οἱ λοιπὸν ἔγραψε τὸ *άλικο* ἀντὶ τοῦ *άλικου* εἴτε ἀπὸ τὴν λογιοτατιστικὴν εἴτε γιατί ἔτσι τὸ καταλάβαινε.

2. Μέρτζιου, Μνημεῖα, σ. 213, ἐπιστ. 7.

3. Μέρτζιου, Μνημεῖα, σ. 214, ἐπιστ. 9.

πάλι στο ίδιο συμπέρασμα φτάνουμε: πώς το *άλικο* σχετίζεται μόνο με το *φάμπρικα* και όχι με το *ράζο*. Έτσι βλέπουμε πώς το *φιστικί* αναφέρεται στο *ράζο* και, όπως είδαμε, θέλει να δείξει το χρώμα του. Όπως διαπιστώνουμε κιόλας από την ίδια την επιστολή ο Δέδου παραγγέλνει πάντοτε με τη μεγαλύτερη σαφήνεια και ακριβολογία και το *εϊδος* του ύφασματος που θέλει και το *χρώμα* του. Στην ίδια επιστολή του λόγου χάρη διαβάζουμε: «ένα πανί (=τόπι) σότο *πράσινο* και σότο *σκαρλάτο*: (=κόκκινο), *πράσινο* όταν αυτό να είναι ή βαφή του». 'Αλλά και σε άλλη επιστολή του Δέδου που δημοσίεψε πάλι ο Μέρτζιος διαβάζουμε: «36 *ατλάζια κρεμεζίβ* (=κόκκινα), *λοντρίνες* δυό *πανιά* (=τόπια) *άλικα*, 2 *πανιά σκαρλάτα*, να μην είναι *άνοιχτά*, μόνον να είναι κόκκινα, 1 *πανίμαβί*, ένα *πανί κολόρ* (=χρώματος) *δισμιράτιδω* ή γουν *ζουμπρούτι* (=σμαραγδί), 1 *πανίπράσινο* και *όχι* *άνοιχτό...*»¹.

Μά και οι άλλοι έμποροι, όταν παραγγέλλουν ύφασματα στην Βενετία στις επιστολές τους γράφουν σταθερά πρώτα το *εϊδος* του ύφασματος και έπειτα το *χρώμα*. Οι επιστολές τους αυτό βεβαιώνουν. Έτσι λοιπόν ο τρόπος που έγραφαν και αυτοί τις επιστολές τους βεβαιώνει ότι παρατηρούμε και στην επιστολή του Δέδου: πώς το *ράζο* συνδέεται με το *φιστικί* και όχι με το *φάμπρικα*. Όταν λοιπόν ο Δέδου βάζει τη λέξη *φιστικί* δίπλα στη λέξη *ράζο*, για να δείξει το χρώμα του, δε μπορούμε να πάρουμε το *ράζο* και να το συνδέσουμε με το *άλικο*, αφού αυτό μόνο με το *φάμπρικα* μπορεί να συνδεθί. 'Αλλιώς και η λέξη *φιστικί* και η λέξη *φάμπρικα* μένουν ξεκάρφωτες και δεν λένε τίποτε ούτε ή μιὰ ούτε ή άλλη. Έτσι θέλουμε δε θέλουμε η λέξη *φιστικί* πάει στην προηγούμενη λέξη *ράζο* και το *άλικο* με τη σειρά του μετατοπίζεται παραπάνω και πάει στη λέξη *φάμπρικα*. Έτσι μόνο τώρα μπορούμε να σχετίσουμε τις λέξεις *φάμπρικα* με το *άλικο* και *ράζο* με το *φιστικί*, γιατί μόνο τώρα παρουσιάζουν την πιό λογική σύνδεση μεταξύ τους.

Καταλαβαίνουμε πιὰ εύκολα το νόημα του χωρίου αυτού: ο Δέδου παραγγέλνει στον έμπορικό του αντιπρόσωπο στη Βενετία, μαζί με άλλα έμπορεύματα, να τους στείλη και 100 πήγεις ύφασμα *φιστικί*, αλλά να είναι από τη *φάμπρικα* του *Alico* και όχι από άλλη. Γιατί την εποχή αυτή στην Βενετία λειτουργούσαν και άλλες *φάμπρικες*². Έτσι η ακριβολογία της επιστολής του Δέδου οδηγεί ολόισια στο συμπέρασμα πώς η λέξη *Alico* είναι όνομα κύριο και σημαίνει το όνομα, τη φίρμα μιὰς *φάμπρικας* που λειτουργούσε την εποχή αυτή στη Βενετία³.

1. Μέρτζιου, Μνημεία, σ. 214, έπιστ. 7.

2. Η *φάμπρικα Murgano* που λειτουργεί ακόμα και σήμερα στη Βενετία, σε όμοιο προάστειό της, με παγκόσμια φήμη, είναι από πολύ παλιότερη εποχή.

3. Στη Σικελία υπάρχει ποταμός που τον λένε *Alico*. Ίσως ο ίδρυτής της βιοτεχνίας *Alico* να έδωσε στην επιχείρησή του το όνομα του ποταμού της πατρίδας του ή πάντως της

Τῆς ἴδιας περίπου ἐποχῆς μέ τό *ἄλικο* ἔχουμε καί ἄλλα βιοτεχνικά προΐοντα πού πήραν τό ὄνομα τους ἀπό τή φίρμα τῆς φά μ π ρ ι κ α ς ἢ ἀπό τόν τόπο τῆς παραγωγῆς τους ἢ ἀπό κάποια ἄλλη αἰτία, ὅπως μπορούμε νά συμπεράνουμε πάλι ἀπό τήν ἴδια ἀλληλογραφία τῶν Μακεδόνων ἐμπόρων. Ἐτσι λόγου χάρη ἔχουμε τό ὕφασμα *λοντρίνα* (ἀπό τό Λόντρα, Λονδίνον), *βεζεντίν* (ἀπό τή Vicenza, Vicentino), *Parangon* ἢ *Parangou* (ἀπό τό κυβερνητικό γραφεῖο, ὅπου δοκίμαζαν τή γνησιότητα καί τήν ποιότητα τῶν ὕφασμάτων). Τό φαινόμενο ἐξάλλου νά κυκλοφοροῦν τά διάφορα προΐοντα μέ τό ὄνομα τῆς φάμπρικάς τους ἢ μέ τό ὄνομα πού τοῦς ἔδωσε αὐτή, εἶναι συνήθεια πού τήν καθιέρωσαν προπάντων οἱ νεώτεροι χρόνοι, μέ τή βιοτεχνία παλαιότερα καί μέ τή βιομηχανία σήμερα. Σήμερα μάλιστα τά τυποποιημένα προΐοντα τῆς μαζικῆς παραγωγῆς κυκλοφοροῦν σ' ὅλον τόν κόσμον μέ τήν καθιερωμένη φίρμα τους. Κάτι ἀνάλογο γιά τήν ἐποχή του ἦταν καί τό *ἄλικο* (ὕφασμα).

5. Τό *ἄλικο* σάν χρῶμα, ὅπως ξέρουμε, δέν εἶναι παρά μιά ἀπόχρωση τοῦ κόκκινου πού εἶναι χρῶμα βασικό καί τό ξέρον ὄλοι οἱ λαοί τῆς γῆς σέ ὅλες του τίς ἀποχρώσεις, ὅπως τό βλέπουν στά λουλούδια, στά φύλλα τῶν φυτῶν καί τῶν δέντρων, στοῦς καρπούς τῆς πατρίδας τους. Γι' αὐτό φυσικά καί γιά τήν κάθε ἀπόχρωσή του ἔχουν στήν κάθε γλώσσα καί τήν ἀνάλογη λέξη τους, μιά καί δέν ὑπάρχει γωνιά τῆς γῆς μέ βλάστηση, δίχως κάποιο κόκκινο λουλουδάκι. Ἡ μυθολογία, τά παραμύθια, ἡ λαογραφία, ἡ λογοτεχνία καί πρό πάντων ἡ ποίηση τοῦ κάθε λαοῦ, τίς εἰκόνες, τίς παρομοιώσεις, τίς μεταφορές τίς συνταιριάζει πάντα καί μέ τήν βοήθεια τοῦ κόκκινου χρώματος. Καί ἀληθινά ὁ λεξιλογικός πλοῦτος γιά τό κόκκινο χρῶμα καί τίς ἀποχρώσεις του τῆς κάθε γλώσσας (ριζικά, παράγωγα, σύνθετα) εἶναι ἀστέρευτος.

6. Στά χρόνια ὥστόσο τῆς Τουρκοκρατίας ὁ Λαός μας γιά τό κόκκινο ἀνοιχτό χρῶμα ἢ γιά τό κόκκινο τῆς φωτιᾶς, μεταχειρίστηκε τή λέξη *ἄλικο*, μιά λέξη πού δέν τήν ἤξερε ἀπό τά χρόνια τά Βυζαντινά. Πότε καί ἀπό πού τήν πήρε τή λέξη αὐτή;

Ἐπίσης ἀπό τήν ἀλληλογραφία τῶν Ἡπειρωτῶν ἐμπόρων τῆς Βενετιᾶς μαθαίνουμε πῶς στίς ἀρχές τοῦ 17ου αἰῶνα τά ὕφασματα πού ἐμπορεύονταν ἦταν ἀκόμη *ράζα κολοράδα φίνα* ἢ *βελούτα κομιζιά... ράζα κομιζιά κάθε λογῆς* κ.λ.¹. Γιά *ἄλικο* δέ μιλοῦν. Κατά τό τέλος ὁμως τοῦ ἴδιου αἰῶνα οἱ Μακεδόνες ἔμποροι θά μιλήσουν γιά *ράζο ἄλικο* γιατί ἴσια ἴσια τήν ἐποχή αὐτή βγήκαν στήν ἀγορά τά *ἄλικο* ὕφασματα. Ἄλλά τί ἦταν αὐτό τό *ἄλικο* ὕφασμα;

περιοχῆς ἀπ' ὅπου καταγόταν, ἓνα φαινόμενο δηλαδή πού τό παρατηροῦμε τόσο συχνά σέ βιοτεχνίες, βιομηχανίες ἢ σέ ἄλλες λογῆς-λογῆς ἐπιχειρήσεις.

1. Μέρτζιου, Μνημεῖα, σ. 214, ἐπιστ. 7, σ. 217, σημ. 1, σ. 220, σημ. 4. Πρβλ. ἀκόμα καί τά ὄπλα: καριοφίλι (*Carlo e figlio*), μαρτίνι (*F. Martini*), γκράς (*Gras*) κ.λ.

Τὸ *ἄλικο* ὕφασμα οὔτε μόνο σάν ὕφασμα, οὔτε μόνο σάν χρῶμα τὸ καθὲνα ξεχωριστά, εἶχε καμιά ιδιαίτερη ἀξία, μὰ μόνο σάν μιὰ ἐνότητα ὕφασματος καὶ χρώματος συνταιριασμένη¹ πὸ νὰ μὴ μπορῆς νὰ τὴ χωρίσῃς στὰ δυὸ τῆς συστατικά. Τὸ ὕφασμα πυκνὸ, στρωτὸ καὶ ἀραχνουφαντὸ. Τὸ χρῶμα τοῦ πάλι κόκκινο ἀνοιχτό, κρέχτο καὶ ζωηρό, μὰ καὶ καλοβαμμένο σ' ἓναν σταθερὸ χρωματισμό, πὸ οὔτε νὰ κόβῃ οὔτε νὰ βγάξῃ. Ἔτσι ποιότητα ὕφασματος καὶ χρωματισμὸς τοῦ ἔδιναν μιὰ φανταχτερὴ καὶ ταυτόχρονα εὐγενικὴ φινέτσα πὸ σὲ τραβοῦσε καὶ τὸ πρόσσεχες. Κι αὐτὰ εἶναι πὸ καθιέρωσαν τὸ *ἄλικο* καὶ σάν χρῶμα τῆς μόδας, μιᾶς μόδας ὅμως πὸ ὅσο περνοῦσαν τὰ χρόνια, τόσο ἀκόμα περισσότερο καταχτοῦσε τὴν ἀγορά². Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Λαὸς μας τὸ χρῶμα τοῦ *ἄλικου* ὕφασματος τὸ μιμήθηκε γιὰ τὰ πλεχτά καὶ τὰ ὑφαντά του, ὥστε μὲ τὸν καιρὸ νὰ πολιτογραφῆσθε καὶ τὴ λέξι *ἄλικο* στὴν γλῶσσα του καὶ νὰ τὴ μεταχειρίζεται πιά σάν νὰ τοῦ ἦτανε πατροπαράδοτη. Μὰ καὶ ὄχι μόνο αὐτό. Ἔκαμε κιόλας καὶ παράγωγά της. Ἔτσι στὴ Σιάτιστα, ἐξὸν ἀπὸ τὴ λέξι *ἄλικο*, ἔχουν καὶ τὸ ἀμετάβητο ρῆμα *ἀλ'κίζου* (=παίρνω *ἄλικο* χρῶμα, *ἄλικη* ὄψη), ἐνῶ στὴ Λόζνιτσα (Γέρμα τώρα) ἔχουν τὸ οὐσιαστικὸ *ἀλ'κάδα* (=κοκκινάδι, ἐρυθρότης)³. Κοντὰ στὴ σπιτικὴ χειροτεχνία τὸ *ἄλικο* τὸ μεταχειρίστηκε καὶ ἡ βιοτεχνία, ἐνῶ ἀργότερα τὰ νηματοβαφεῖα τῆς Λάρισας, τοῦ Τούρναβου, τῶν Ἀμπελακιδῶν⁴ καὶ ἄλλων

1. Κ. Μέρτζιου, Τὸ ἐν Βενετία Ἑπαιρωτικὸν Ἀρχεῖον, «Ἑπαιρωτικά Χρονικά», τ. 11 (1936), σ. 47, ἐπιστ. 8, τῆς 28 Ὀκτωβρίου τοῦ 1626 καὶ 54, ἐπιστ. 8, τῆς 7/7 Ἀπριλίου τοῦ 1631.

2. Ὁ ἔμπορος *Δημ. Καστρισίος*, ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, μὲ ἐπιστολὴ τοῦ ἀπὸ τὶς 2 τοῦ Δεκεμβρίου τοῦ 1696, παραγγέλλει στὸν ἔμπορικὸ τοῦ ἀντιπρόσωπο στὴ Βενετία νὰ τοῦ στείλῃ 7 κομμάτια ἀτουλάζια γιὰ λατζάδες κοιμέζι κι ἓνα κομμάτι *ἄλικο*. Ὅπως βλέπουμε λοιπὸν ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴ αὐτὴ τὸ χρῶμα *κοιμέζι*, ὅπως καὶ τὸ *κόκκινο* γενικά, καὶ τὸ *σκαλάτο* τὰ μεταχειρίζονταν γιὰ βάνσιμο ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν ποιότητα τοῦ ὕφασματος, ἐνῶ γιὰ τὸ *ἄλικο* ἔπρεπε τὸ ὕφασμα νὰ εἶναι διαλεχτό (Μέρτζιου, Μνημεῖα, σ. 219, ἐπιστ. 21). Ἐνῶς ἄλλος ἔμπορος ἀπὸ τὴν Καβάγια, πολιτεία τῆς Ἀλβανίας, ὁ *Μέτο [Ἀχμέτ] Κέσης*, σὲ ἐπιστολὴ τοῦ ἀπὸ τὶς 23 τοῦ Φλεβάρη τοῦ 1697 γράφει στὸν ἔμπορικὸ τοῦ ἀντιπρόσωπο στὴ Βενετία «...τῆς ἐστεῖλα [τῆς εὐγενείας σου] μιὰ βελέντζα καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ τὴν βάνῃς κόκκινη...» (Μέρτζιου, Μνημεῖα, σ. 221, ἐπιστ. 27). Τὸ κόκκινο αὐτὸ πρέπει νὰ εἶναι τὸ *ἄλικο*. Ἦτανε φυσικὸ, μὲ τὸν καιρὸ, ὅσο ἡ βιοτεχνία ἐβγαζε καλύτερα ὕφασματα, τὸ *ἄλικο* σάν ὕφασμα νὰ τὸ ξεπεράσουν ἔμεινε ὅμως τὸ χρῶμα τοῦ πὸ τὸ μεταχειρίστηκαν σὲ νέες ποιότητες ὕφασμάτων καὶ πλεχτῶν.

3. Ἔτσι στὴ Σιάτιστα λένε=*ἀλ'κιν του φονιά, ἡ πάντα* (ἐκεῖ ψήνουν στὸ χωριάτικο φούρνο ἢ στὴ γάστρα), δηλαδή πῆρε χρῶμα ἀλαφρὸ κοκκινωπὸ. Λένε ὅμως καί: *πιῆριν ιένα ἀλ'κον χρονώμα οἱ πιλιέζ μ', φονβιμονό* (=δηλαδή πάρα πολὺ ὄρατο). Λένε ἀκόμα *ἄλικη* καὶ τὴ γούνα πὸ κάνουν ἀπὸ τὴν πυρὸξανθὴ ράχη τῆς ἀλεπούς, ὅταν τὴ σκοτώνουν τὸ χειμῶνα, πὸ τὸ μαλλί της βρῖσκεται στὴν καλύτερὴ τοῦ ὄρα. Στὴ Λόζνιτσα λένε: *πιῆριν ἀλ'κάδα του προνόσσουπον* τ'.

4. Στ' Ἀμπελακία κιόλας θὰ μιλήσουν καὶ γιὰ *κοκκιναδιῶν τέχνην* (=δηλαδή γιὰ

βουνίσσιων ἀστικῶν Κοινοτήτων ἄρχισαν μαζικὴ παραγωγή νηματοβαφῆς στὴν ἀπόχρωση τοῦ *ἀλιγου*, ὥστε τὸ ἐλληνικὸ *ἄλιγο* νῆμα νὰ καταχτήσῃ γιὰ μιὰ περίπου αἰῶνα τὶς ἀγορές τῆς Αὐστροουγγαρίας, τῆς Γερμανίας, τῆς Ἰταλίας καὶ ἄλλων ἐμπορικῶν κέντρων τῆς Εὐρώπης¹.

7. Τὸ φαινόμενο ἔχει τὴν ἱστορικὴ του ἐξήγηση. Ἡ ἄλωση τῆς Κωνσταντινουπόλης (1453) καὶ ἡ ἀνακάλυψη τῆς Ἀμερικῆς (1492) σχετίζονται μὲ μιὰ βαθιὰ κοινωνικοοικονομικὴ ζύμωση στὴν Κεντρικὴ Εὐρώπη μὲ ἀποτέλεσμα τὸν ἐπαναστατικὸ μετασηματισμὸ τοῦ παλίου κόσμου σὲ μιὰ νέα κοινωνικὴ μορφή, τὴν ἀστικὴ. Παράγοντας ἀποφασιστικὸς γιὰ νὰ περάσουμε ἀπὸ τὴ μιὰ ἐποχὴ στὴν ἄλλη στάθηκε ἡ πρόοδος τῆς τεχνικῆς καὶ τῆς χημείας, ποὺ ἄλλαξαν καὶ τὰ μέσα καὶ τὸν τρόπο τῆς παραγωγῆς τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν καὶ καθόρισαν φυσικὰ καὶ ὅλες τὶς ἄλλες κοινωνικὲς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς αὐτῆς. Ἐκφραστὴς πάλι ὅλων αὐτῶν τῶν μετασηματισμῶν καὶ τῶν ἄλλων εἶναι ἡ βιοτεχνικὴ παραγωγή ποὺ στὴν Κεντρικὴ Εὐρώπη τὴν ἀντιπροσωπεύουν προπάντων ἡ Φλάνδρα καὶ ἡ Ὁλλανδία, ἐνῶ στὴν Ἰταλία οἱ ἰδιότυπες Δημοκρατίες τῆς Γένοβας, τῆς Πίζας, τῆς Βενετίας κ.ἄ.

Ἀπὸ τὶς Δημοκρατίες αὐτὲς τὴν πιὸ ἐξελιγμένη μορφή βιοτεχνίας παρουσιάζει ἡ Βενετιά, ποὺ τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ζοῦσε ἀκόμα τὴν ἀκμὴ της, μὲ τὴν ἐπιχειρηματικὴ της δραστηριότητα, καὶ στὴν ἐνδοχώρα τῶν ἀνατολικῶν παραλιῶν τῆς Ἀδριατικῆς θάλασσας εἶχε τὴν πρώτη της ἐπαφὴ καὶ μὲ ἄλλες βουνίσσιες ἀστικὲς κοινότητες τῆς Δυτικῆς Ἑλλάδας, ἀλλὰ προπάντων μὲ τὴ Μοσχόπολη. Ἡ Μοσχόπολη τὴν ἐποχὴ αὐτὴ εἶχε ἀναπτύξει μιὰ ἀξιόλογη χειροτεχνία. Ἀνάμεσα λοιπὸν στὴ Βενετιά καὶ στὴ Μοσχόπολη ἀρχίζει νὰ ἀναπτύσσεται ἓνα ζωηρὸ ἀνταλλακτικὸ ἐμπόριο σὲ πρῶτες ὕλες καὶ χειροτεχνικὰ καὶ βιοτεχνικὰ προϊόντα ποὺ βοήθησε τὴ Μοσχόπολη νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ στάδιο τῆς σπιτικῆς χειροτεχνίας στὸ στάδιο τῆς ὀργανωμένης βιοτεχνίας μὲ γενικότερη καὶ πιὸ ἀποφασιστικὴ ἐπίδραση. Ἡ Μοσχόπολη γίνεταί τώρα τὸ κέντρο γιὰ τὴν ἀνάπτυξη ἀνάλογης βιοτεχνικῆς παραγωγῆς καὶ σὲ ἄλλες βουνίσσιες ἀστικὲς κοινότητες τῆς Ἠπειροῦ, τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Θεσσαλίας, ὥστε οἱ κοινότητες αὐτὲς νὰ γίνουν βασικὰ φυτόρια γιὰ τὸν οἰκονομικὴ προκοπὴ τῆς σκλαβωμένης πατρίδας μας.

Ἀπὸ ἓναν πίνακα ποὺ ἔχει συντάξει ὁ Μαρτινιανὸς μὲ βάση τὴν ἀλληλογραφία τῶν ἐμπόρων τῆς Μοσχόπολης μὲ τοὺς ἐμπορικοὺς τοὺς ἀντιπροσώπους στὴ Βενετιά γιὰ τὰ βιοτεχνικὰ προϊόντα ποὺ ἔστειλε αὐτὴ στὴ Μο-

τὴν τέχνη νὰ βάφουν κόκκινα νήματα). Βλ. Ἡ λ. Γ ε ω ρ γ ί ο υ, Νεώτερα στοιχεῖα περὶ τῆς Ἱστορίας καὶ τῆς Συντροφίας τῶν Ἀμπελακίων ἐξ ἀνεκδότου ἀρχείου, Ἀθήνα 1950, σ. 18, ἐπιστ. 3. Γιὰ τ' Ἀμπελάκια βλέπε τὸ βιβλίο τοῦ Γ. Κ ο ρ δ ἄ τ ο υ, Τ' Ἀμπελάκια καὶ ὁ μῦθος γιὰ τὸ Συνεταιρισμὸ του, ἀνάπτυξη, Ἀθήνα 1973.

1. Κ ο ρ δ ἄ τ ο υ, Τ' Ἀμπελάκια, σ. 37-50.

σχόπολη, βλέπουμε την ποικιλία της βιοτεχνικής της παραγωγής, αλλά και την αξιολογησιμότητα των προϊόντων της αυτών από το 15ο αιώνα και ύστερα¹. Ο πίνακας αυτός δε δείχνει μόνο το βαθμό της βιοτεχνικής ανάπτυξης της Βενετίας, αλλά και τη χειροτεχνική και βιοτεχνική ανάπτυξη και της Μοσχόπολης και ταυτόχρονα και το υψηλό πολιτιστικό της επί-

1. Ἡ Μοσχόπολη ἔπαιρνε ἀπὸ τῆ Βενετία: «...τόσχας διαφόρους, διαφόρων χρωμάτων, βελούδα ἐπίσης, brocates ὑφασμάτια χρυσοῦφῃ, ὑφασμά τι ἐκ μετάξης, μαλλίου ἢ βάμβακος, πεποικιλμένον μὲ σχήματα χρυσοῦφῃ, σειρήνια brocati, ὡς τὰ ἀπεκάλουν, κλωστής ἐκ μετάξης, γαϊτάνια διαφόρων ποιότητων, χρωμάτων, χόνδρους καὶ πλοκῆς, εἶδη τόσχας, τῆς ὁποίας ἐπιτόπια ἰδίως συνήθειαι ἐποίουν ποικίλην χρῆσιν, ὡς καὶ ἀνά τὴν Ἐνατολὴν ἐγένετο μεγάλη ταύτης κατανάλωσις καθ' ὅλον τὸν ΙΖ' καὶ ΙΗ' αἰῶνα, ὕαλον, ὕαλινα εἶδη ποικίλα καὶ φαγεντιανὰ ἄγγεια, ὡς πιάτα, καράφες, μαστραπάδες ἐγχρώμους καὶ ὅ,τι ἂν χρῆσιμον ἐν τῷ οἰκογενειακῷ βίῳ παρ' ὀλαίς ταῖς κοινωνικαῖς τέξεσι, δαμασκηνὰ ὑφάσματα, καρπούς ξηρούς, ράμματα διάφορα, ἰδιαίτερα χρυσὰ γαϊτάνια ποικιλοειδή, χρῆσιμα τότε εἰς διακόσμησιν ἐσωτερικοῦ ἢ ἐξωτερικοῦ ἐπανωφοριῶν τῶν ἀνδρῶν, βέηδων πρὸ πάντων ἢ ἀγάδων, δι' ἐπανωφῶρια τῶν χανομισσῶν καὶ διὰ μεντενία καὶ φερμελέδες τῶν κυριῶν, μανδήλια, καφτάνια, ἄλλα καλλυντικὰ εἶδη καὶ διακοσμητικὰ εἰς γάμους, τέιον, σιδηρᾶς λυχνίας καὶ ἄλλα σιδηρικὰ, καὶ συνηθέστατα δικτυωτὰ παράθυρα διὰ τὴν ἀσφάλειαν, κάγκελλα, κοσμήματα ταβανίων, φάρμακα διάφορα, βιτριόλιον, χαλύβδινα ἀντικείμενα, ψιμίθιον (sculimān), ἀχνην ὑδραργύρου, ἄργυρον εἰς σύρματα, τόπια νημάτων διαφόρων εἰς ποσότητα μάλιστα πρὸς ἐξῆφρανον παννίων, χάρτιν γραφῆς ἢ περιτυλίγματος, καὶ δὴ σακκουλίον, κυανοῦν, μελάνην, βιβλία, ὄπλα ἐπίσης διάφορα, χαλκὸν κατεργασμένον εἰς ἄγγεια ἢ ἀκατέργαστον, ὅπερ τὸ κυριώτερον, κασσίτερον, ἄλλα μέταλλα, σάκχαριν, καφέν, ζύα ἐγχρώμα τῆς Βραζιλίας ἢ μακῆμια, καὶ ὅ,τι χρῆσιμον ἐν ταῖς συνηθείαις καὶ ταῖς τότε καιρικαῖς συνθήκαις. Δίδονται παραγγέλια ἐν τούτῳ πρὸς ἄλλοις καὶ διὰ βιβλία ἐκκλησιαστικὰ διαφόρων σχημάτων, τύπου καὶ εἶδους, σταχώσεως στερεωτάτης δερματίνης ἀναλόγως τῆς ἐποχῆς, καὶ ὀνομαστὰ Ὀρολόγια, Ἀπόστολοι, Ψαλτήρια, Ὀκτώηχοι, Μηναιᾶ, Εὐαγγέλια, εἰκόνες διαφόρου μεγέθους καὶ τέχνης, σταυροὶ, δισκοπότερα, πολυέλαιοι ὑπερμεγέθεις, πολλακίς διαλελυμένοι, τέμπλα, προσευχητάρια, ἅγια τράπεζαι, κιβώτια σιδηρὰ καὶ χάλκινα, μεταφερόμενα ἐπίσης διαλελυμένα, καὶ ὅ,τι ἂν ἕτερον ἀπαιτεῖτο διὰ τὸν ἱερὸν διάκοσμον, ἔργα τέχνης θαυμασίας» (Μαρινοῦ, Μοσχόπολις, σ. 112-113). Ἄλλὰ καὶ ἡ Βενετία ἔπαιρνε ἀπὸ τῆ Μοσχόπολης: «μαλλία ἀκατέργαστα ἢ μόνον πλυμένα καὶ λαναρισμένα, σαγιάκια χονδρὰ διὰ κάπας ναυτικὰς, σαγιάκια ἐτέρων ποιότητων διαφόρων μέχρι τῆς λεπτοτέρας ὕφης, σκεπάσματα κοιτῶν, τζέργαις, ὡς τὰ ἀπεκάλουν, ἢ βελέντζες, τάπητας διαφόρων εἰδῶν ἀπὸ χονδροειδοῦς μέχρι τῆς θαυμασιωτέρας εἰς ποικιλόχρουν κατεργασίαν τέχνης, ἐπίσης τὰ ἐαυτῶν pelleteries, maquoins ἢ σατάνια, δέρματα κατεργασμένα, διάφορα μεσίνια basanes, δέρματα ἄρνιον κατεργασμένα βερνικομένα ἢ ἀκατέργαστα, εἶδη διὰ τοὺς Σκλαβόνους, κλωστής μαλλίας διὰ πλέξιμον, μετὰξαν μακεδονικὴν, τόπια ἄλλα μαλλίνων κλωστῶν πολυποικίλων, λεπτότερα ἄλλων ζῶων δέρματα, κηρόν, εἰς οὗ τὴν ἀναζήτησιν καὶ προμήθειαν ἀνελάμβανον πολλακίς ὁδὸν μακρὰν πορευόμενοι ἐκτὸς τῶν λοιπῶν κέντρων Ἑλλάδος, Μακεδονίας, Ἠπειροῦ καὶ Θεσσαλίας, καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Βλαχίαν καὶ Βοσνίαν, καπνὰ τῆς Ἑλλάδος, ἔλαια καὶ ἐλαίας διαφόρων εἰδῶν καὶ ἄλλα πολυποικίλα εἶδη» (Μαρινοῦ, Μοσχόπολις, σ. 112).

πεδο. Καί ἴσια-ἴσια αὐτὴ τὴν ἐποχὴ βγαίνουν στήν ἀγορά καί τὰ βενετσιάνικα ὑφάσματα *Alico*, πού ἀπὸ κεῖ καί πέρα θά γίνουν περιζήτητα¹.

8. Καί ἄλλα ἐπιχειρήματα ὡστόσο δείχνουν πὼς ἡ λέξις *ἄλικο* δὲν εἶναι τουρκοελληνική. Ἐν ἡ λέξις *ἄλικο* ἦτανε τουρκοελληνική, μιὰ καί τὸ κόκκινο χρῶμα εἶναι βασικό, θά τὴν ἔπαιρναν οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή πού γνωρίστηκαν μὲ τοὺς Τούρκους, δηλαδὴ πρὶν ἀπὸ τὸ 1000 μ.Χ. Ὅπωςδήποτε ὁμως θά πρέπει νὰ τὴ συναντούσαμε σὲ βυζαντινὰ κείμενα τουλάχιστον ἀπὸ τὸν 14ον αἰῶνα, πού ἔκαμαν οἱ Τούρκοι τὰ πρῶτα τους πολεμικὰ προγεφυρώματα στὴ Θράκη (Τζύμψη 1353, Καλλίπολη 1354)². Καί μπορεῖ βέβαια τὸ πρῶτο μέρος τῆς νὰ θυμίζει τὴν τουρκικὴ λέξις *αλ-* (= κόκκινος), ἀλλὰ τὸ δεύτερό τῆς *-ικο* τίποτε δὲ βεβαιώνει πὼς εἶναι κατάληξις καί μάλιστα ἡ ἑλληνικὴ παραγωγικὴ κατάληξις *-ικο(ς)*. Οὔτε τὸ *αλ-* οὔτε τὸ *-ικο* μποροῦν μόνο μὲ τὴν ἀκουστικὴ τους νὰ στηρίξουν ἐπιχειρηματολογία πὼς ἡ λέξις εἶναι τουρκοελληνική, ὅσο καί ἂν μιὰ τέτοια ἐπιχειρηματολογία μᾶς εἶναι βολική.

Ἐπειτα Ἕλληνες καί Τούρκοι ἤξεραν τὴν ἀπόχρωση τοῦ *ἄλικου* ὁ καθένας τους ἀπὸ τὴν ἐθνικὴ του παράδοση καί φυσικὰ εἶχαν καί τὴν ἀντίστοιχὴ λέξις, ὥστε νὰ μὴ χρειαστῆ οὔτε νὰ δώσουν οὔτε νὰ πάρουν ὁ ἕνας λαὸς ἀπὸ τὸν ἄλλον λέξις γιὰ ἕνα χρῶμα τόσο κοινὸ σὲ ὄλους. Ἄλλὰ καί πὼς θά μπορούσε οἱ Ἕλληνες τῆς βυζαντινῆς Τουρκοκρατίας ἕνα χρῶμα πατροπαράδοτο καί μὲ ὄνομα ἐπίσης πατροπαράδοτο (πρβλ. τὴ λέξις *ριζ-άρι*) νὰ παρατήσουν τὸ δικό τους ὄνομα καί νὰ τὸ νοματίσουν μὲ ὄνομα τουρκικόν;

Παλαιότερα ὡστόσο, ὅταν τὸ βάψιμο στηριζόταν ἀκόμα στὰ φυτὰ, στὰ φύλλα καί στὶς ρίζες, οἱ Ἕλληνες γιὰ νὰ συναλλάσσωνται εὐκόλα μὲ τοὺς Τούρκους πῆραν τὴ λέξις τους *ζ α φ ρ ά ν ι η ζ α φ ο ρ ά* (τουρκ. *zafra*), ἀλλὰ τὴ μεταχειρίζονταν παράλληλα μὲ τὶς ἀνάλογες ἑλληνικὲς λέξεις γιὰ τὸ κόκκινο καί τὶς ἀποχρώσεις του. Ἀπὸ τὴ στιγμή ὁμως πού τὰ *ἄλικο* ὑφά-

1. Ὅπως μπορούμε νὰ συμπεράνουμε κιόλας ἀπὸ εἰδήσεις τῆς ἐποχῆς αὐτῆς, τὸ *ἄλικο* ἦτανε ὑφασμα καί πολὺ ἀκριβό. Ἔτσι μιὰ εἰδησιὴ ἀπὸ τὶς 28 τοῦ Φλεβάρη τοῦ 1699 μιλάει γιὰ «ροῦχο ἄλικο μὲ κουναβολέμι καί μὲ κομπία ἀργυρὰ» (βλ. Ὁ κώδιξ τῆς Μητροπόλεως Σισανίου καί Σιατιστῆς (1686—), ἐκδ. Μ. Καλινδέρη, Θεσσαλονικὴ 1974, σ. 65, 36). Ἄλλὰ γιὰ νὰ προσθέτουν σ' ἕνα φόρεμα *κονναβολαίμι* καί *ἀσημένια κονμπία* σημαίνει πὼς τὸ *ἄλικο* ἦτανε πραγματικὰ ὑφασμα ἀκριβό. Τὸ ἴδιο πρέπει νὰ βεβαιώνη καί μιὰ ἄλλη εἰδησιὴ πού μιλάει γιὰ «ντουλαμά ἀπὸ ἄλικο ντεραῖ» (βλ. Ὁ κώδιξ τῆς Μητροπόλεως Σισανίου καί Σιατιστῆς, σ. 84, 46). Τὸ ντεραῖ ἦτανε ὑφασμα ἀραχνουφάντο γιὰ γυναῖκες φορέματα πού φοροῦσαν μόνο οἱ γυναῖκες τῶν ἀρχοντάδων σὲ γιορτὲς καί ἄλλες ἐπίσημες περιστάσεις. Καί γιὰ νὰ κάνουν τὸ ντουλαμά ἀπὸ ντεραῖ *ἄλικο* — ἐδῶ πρόκειται μόνο γιὰ τὸ χρωματισμὸ — σημαίνει πὼς ἤθελαν νὰ δώσουν μεγαλύτερη ἀξία στὸ ντουλαμά.

2. Φ ρ α ν τ ζ ῆ ς, ἐκδ. V. G r e c u, (Γ. Σ φ ρ α ν τ ζ ῆ, Chronicon Minus, 1-147· Chronicon Majus, 149-591) București 1966, σ. 188, 14-25. - Κ α ν τ α κ ο υ ζ ῆ ν ὁ ς, ἐκδ. Βόννης, τ. 3, σ. 242, 15-17. Πρβλ. καί 276, 18-20 καί 278, 9-11.

σματα, όπως είδαμε, παρουσιάζονται στην αγορά την ελληνική κατά το τέλος του 17ου αιώνα και σχετίζονται με την πιό σύγχρονη ανάπτυξη της τεχνικής της εποχής αυτής (φάσιμο) και με την πρόοδο της χιμείας (βάψιμο), δε μπορούμε να υποστηρίξουμε πώς το *άλικο* είναι λέξη τουρκοελληνική. Το *άλικο* εξάλλου δεν είναι ένα οποιοδήποτε χρώμα σε μίαν απόχρωση του κόκκινου από όσες θά μπορούσε να δώσει αυτό με διάφορους συνδυασμούς στη βάση του, μά είναι δημιούργημα των νεότερων χρόνων και συνάρτηση παραγόντων που κυριρχούν στη βιοτεχνική παραγωγή μόνο από τα μέσα του 17ου αιώνα και ύστερα¹. 'Αλλά την εποχή αυτή ή στρατιωτικοφεουδαρχική 'Οθωμανική αυτοκρατορία είναι βουλιαγμένη σ' ένα γενικό μαρασμό και σε μία κοινωνικοοικονομική καθυστέρηση που δείχνει πώς έχει πάρει πιά όριστικά τον κατήφορο και στρατιωτικά. Γι' αυτό δε μπορούμε να μιλήσουμε ακόμα για οργανωμένη τουρκική βιοτεχνία. 'Η Τουρκία θά αναπτύξη βιοτεχνία, όπως ξέρουμε, μόνον ύστερα από τον πρώτον παγκόσμιο πόλεμον. Τουύ κάκου λοιπόν προσπαθούμε να ετυμολογήσουμε την λέξη *άλικο* σαν τουρκοελληνική.

9. "Ωστε ή λέξη *άλικο* έχει σχέση με την ανάπτυξη της τεχνικής και της χιμείας, που παρατηρούμε στην Εύρώπη ύστερα από τον 15ον αιώνα και σημαίνει τή φίρμα μιās φάμπρικας που λειτουργούσε στη Βενετιά γύρω στά 1650. 'Από τή φάμπρικα αυτή οί Μακεδόνες έμποροι, όπως βεβαιώνει ή αλληλογραφία τους, με τον έμπορικό τους αντιπρόσωπο στη Βενετιά, αγοράζαν διάφορα προϊόντα της και κατά το τέλος του 17ου αιώνα ένα από τά προϊόντα αυτά ήτανε και τó *άλικο* ύφασμα. Τó ύφασμα αυτό τó πήραν με τó όνομα που τó έγγραφε στη φατούρα της ή ίδια ή φάμπρικα στις διάφορες παραγωγείες και με τó ίδιο όνομα τó παράγγελναν και οί έμποροι.

'Η λέξη λοιπόν *άλικο* είναι βενετσιάνικη και δε μπορεί νά έχη καμιά σχέση ούτε με λέξη τουρκοελληνική ούτε με τούς γλωσσικούς νόμους της νεοελληνικής.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΤΣΑΡΑΣ

1. Τó *άλικο* αυτό δεν είναι πιά μιá οποιαδήποτε συνηθισμένη απόχρωση του κόκκινου από κείνες που ήξεραν οί Έλληνες από τά πολύ παλιότερα χρόνια ως τούς πρώτους αιώνας της Τουρκοκρατίας, μά κάτι διαφορετικό, που είχε σχέση με τούς νέους χρόνους, με τήν εποχή τους.

ZUSAMMENFASSUNG

J a n n i s T s a r a s, Das wort *ἄλικο* im Briefwechsel der mazedonischen Händler.

Im Neugriechischen gibt es das wort *ἄλικο*, womit ursprünglich ein Stoff von heller bzw. greller roten Farbe bezeichnet wurde. Unsere Lexikas (etymologische und enzyklopädische) leiten das wort aus dem türkischen *al-* und der griechischen Endsilbe *-ικος* ab. Aber das Studium im historischen Rahmen des Wortes zeigt, daß es weder griechisch—und aus diesem Grunde können wir es nicht nach den Regeln der neugriechischen Sprachkunde etymologisch erklären—noch türkisch-griechisch ist. Es hängt mit der Entwicklung der Technik und der Chemie zusammen, deren ersten Schritte vor vor dem 15. Jahrhundert spürbar werden. Nichtdestoweniger stellt der Briefwechsel zwischen den mazedonischen Händlern und ihren Filialen in Venedig am Ende des 17. Jahrhunderts fest, daß *ἄλικο* ursprünglich eine passende Kombination von Stoff und Farbe gewesen ist und so ist der *ἄλικο*-Stoff auf dem griechischen Markt eingebracht worden. Aus dem selben Briefwechsel erkennt man, daß in der gleichen Zeit in Venedig eine Fabrik gewesen ist, die auch noch Stoffe herstellt hat. Eine Art von Stoffen hat den Namen *Alico* gehabt, was auch der Name der Fabrik gewesen ist. Allmählig ahmt Manufaktur und Gewerbeindustrie die *ἄλικο*-Farbe des Stoffes nach. Letztendlich bekommt *ἄλικο* die Bedeutung der Farbe, die einen bestimmten Ton von rot hat. Daraus ergibt sich nun, daß das Wort *ἄλικο* welches wir im Briefwechsel zwischen den mazedonischen Händlern und Venedig finden, überhaupt keinen Zusammenhang, weder mit dem türkischen Wort *al* (=rot) noch mit der griechischen Endsilbe *-ικος* hat, sondern daß es venezianisch ist und aus dem Namen einer Fabrik stammt, die Mitte des 17. Jahrhunderts in Venedig im Betrieb gewesen ist.